

Derinlerdeki İnsanlar

— Gürcan Onat · 23 Eylül 2019

İnsanlar vardır, hemen gözünüzün önündedirler,
Baktığınız zaman görürsünüz onları ve kolayca anlarsınız.
İnsanlar da vardır ki; çok derinlerdedir onlar,
Bir türlü irtibat kuramazsınız, ulaşamazsınız onlara.
Ne zaman, nasıl girmişlerdir kimse bilemez, oraya.
Ancak hiç de kolay çıkmazlar, kapandıkları o kuytu köşelerinden.
Ne yapacağınızı bilemezsiniz,
Çabalar durursunuz anlayabilmek için,
Ama onlar ser verir, sır vermezler.
Düşünürsünüz ölçer, biçer, tartarsınız
Hatta bazen kendinize de suç bulur, nefsinizi tartaklarsınız,
Farklı yollardan erişmeye çalışırsınız,
Birlikte yaşıyorsunuzdur, neticede.
Ama her ne kadar birlikte yaşıyorsanız da,
Aynı havayı solumaktan ve aynı mekanı paylaşmaktan,
Bedenlerin aynı ortamda bulunmaktan öte olmayan bir şeydir, bu paylaşım.
Her ne kadar gözler birbirlerini görüyorsa da ruhlar görmüyordur.
Sesler kulaklara ulaşıyorsa da kalplere ulaşmıyordur.
Omuza atılan şefkatli eller, gönülleri kıpraştırmıyordur.
Böyle derinlerde kendine koza örmüş,
Bir türlü gönüllüyü nasıl uçurmak lazım hayata bilemiyorum.
Biliyorum ki; bir niyet etse,
Az bir kıpırdasa, uzatsa elini,
Öyle tatlı uçacak ki uzatılan ellerle, huzura
Değme kelebekler imrenecek bu güzelliğe...
Neyin korkusudur?
Ah bir bilebilsem!